



JULIE CAPLINOVÁ

Útěk na venkov

Zelené kopce, voňavé louky a spousta psí lásky


COSMOPOLIS



JULIE CAPLINOVÁ

*Útěk
na venkov*

PŘELOŽILA MICHAELA MARTINOVÁ

Copyright © Jules Wake 2018

The moral right of the author has been asserted.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Michaela Martinová, 2023

Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2023

ISBN 978-80-271-3846-3

*Pro Justine,
tu nejlepší přítelkyni,
jakou si člověk může přát.*

Kapitola 1

Když se vlak s mírným zaduněním zastavil, Ella posbírala skoro všechny věci, které jí říkaly paní. Zdálo se, že se její život uzavřel v kruhu a ona se vrátila tam, kde začala, až na to, že ve skutečnosti nebyla tak daleko. Prodírala se nástupištěm jako nákladní želva, s batohem na zádech, táhnoucí dva kufry a žonglující s nejrůznějšími nesourodými taškami. Musela ale zatnout zuby a dvakrát vystoupat po dlouhých schodech, než se vydala po mostě na parkoviště, každý krok těžkopádnější než ten předchozí.

„Ello, zlatíčko,“ vyrazila k ní matka přes parkoviště. „Proboha, vypadáš unaveně. Jak ti je?“ zeptala se a spočinula na ní svým ostrížím zrakem.

„Jsem v pořádku.“ Při její stručné, úsečné odpovědi se matka na okamžik ustaraně zamračila. Ella odvrátila pohled. Stačila jedna nepatrná trhlinka v obranné zdi, kterou si kolem sebe tak odhodlaně vybudovala, a matka by ji doširoka otevřela jako zdráhající se mušli a všechno by z ní dostala ven.

„Pomůžu ti.“ Navzdory svojí drobné postavě se matka pokusila vzít větší kufr. „Panebože, co v tom máš?“

„Všechno,“ zamumlala Ella procítěně, protože už ho táhla ze čtvrti Shoreditch přes celý Londýn a posledních třiačtyřicet minut cestou z Eustonů do Tringu ho měla zaklíněný mezi nohama. Sbalila si, co šlo, a vzala si s sebou většinu svých výtvarných potřeb a oblečení. Všechno ostatní – což nebylo mnoho – si uložila do skladu.

Matka nespokojeně zamlaskala. „Nevím, proč jsi nám neřekla, abychom pro tebe přijeli. Bylo by to mnohem jednodušší.“

Ella se neurčitě usmála a dokázala se zarazit dřív, než prohodila, že by to bylo hodně podobné, jako by ji vyzvedli po konci semestru na vysoké škole. Znamenalo by to přiznat porážku. Usadila se na přední sedadlo spolujezdce malého autíčka, stejně dokonale naleštěného jako v den, kdy vyjelo ze showroomu, s malými kapsami a vychytávkami, díky nimž bylo všechno na svém místě. Mentolky, rozmrazovač skel, utěrky, náhradní osvěžovač vzduchu. Z nějakého důvodu ji všechna ta úhledná pořádkumilovnost dráždila, až zatoužila přejet jedním prstem po mírně zamlženém čelním skle, jen aby na něm zanechala šmouhu. Jako když autor podepíše svoje graffiti. *Ella byla tady*. Ella byla někde. Ella pořád někde byla.

„Tvůj otec se s námi sejde přímo na místě,“ spustila matka rozzářeně. „Magda ti připravila celý dům a já jsem dala do ledničky něco na zub. Chovej se tam jako doma. Můžeš si vzít, co budeš chtít, a samozřejmě –“

„Mami, já jsem s Magdou mluvila.“

„Jistě, jistě. A jak... ehm... víš... jak se cítíš?“

„Mami, můžeš zmínit Patrickovo jméno, aniž se rozbřečím.“ Ella sevřela ústa a nasadila netečnou masku. „Jen jsme si dali pauzu. Chvíli na rozmyšlenou.“ Mluvila vyrovnaným tónem a její vysvětlení znělo naprosto normálně. Promyšleně. Logicky. Tak, jak se mají chovat dospělí lidé.

Trhla sebou, když matka vyjela z parkoviště a nechybělo mnoho, aby urazila boční zrcátko protijedoucího auta. Máma s tátou byli konvenční až do morku kostí a neměli nejmenší ponětí o tom, jak dnes fungují vztahy. Někdy uvažovala, jestli to vůbec ví ona.

Žaludek měla jako na vodě, jak matka neustále zrychlovala na

rovinkách, prudce řezala zatačky a zpomalovala, když se venkovské silničky zužovaly.

„Víš jistě, že to tady sama zvládneš?“ Matka pohodila hlavou směrem k ceduli s názvem vesnice, když projížděly kolem.

„Mami, nezapomeň, že jsem žila v Londýně. Myslím, že ve Wilsgravu je kriminalita podstatně nižší, pokud tady ovšem nepobíhá nějaký sériový vrah, o kterém jsem neslyšela.“ Před nimi se začal vynořovat první pruh malých domků a matka zpomalila.

„Myslela jsem spíš to, že budeš úplně sama. Nikoho tady neznáš. Vždycky se můžeš vrátit domů.“

„Bude to v pohodě.“ Už tak to brala jako porážku. Díkybohu, že bude mít k dispozici Magdino auto. Za pětáctyřicet minut může být zpátky v centru Londýna.

Matka obratně zajela na místo přímo před pěkným dvoupatrovým řadovým domkem.

„Tak jsme tady. Klíče mám u sebe. Po tvém otci zatím není nikde ani vidu. Tess mu bude chybět.“

Že by jeho nová chiropraktička? Mírnější verze slečny Whiplashové? Ella si odepnula bezpečnostní pás, vzala si klíče, které jí matka podávala, a vystoupila z auta. Narcisy, tulipány, krokusy a sasanky tančily v kropenatém světle, které na ně vrhaly převislé větve stromů. Lemovaly úzkou cihlovou cestu vedoucí k domovním dveřím natřeným vkusným odstínem světle zelené barvy a vzduchem se nesla jejich vůně.

Ella se na okamžik zarazila. Sluníčkově žlutá kontrastovala s jasnou modří. Kdyby jen měla schopnost nebo dovednost zachytit naději a příslib těch jarních barev, tvarů a textur, toho báječného lomeného světla, nebo dokonce podstatu tohohle ročního období, nový život, novou naději. Hrud' se jí stáhla bolestí, následovaná nelítostnou prázdnotou. Odvrátila pohled, zaměřila svoji pozornost na hlavní dveře a vykročila po cestě.

Vstoupila do prostorné předsíně s dlážděnou podlahou a pohrávala si přitom s klíči, které jí matka dala v autě. U kmotry už byla dostkrát na to, aby věděla, že nalevo je velká kuchyň, docela pěkná, pokud jste měli rádi francouzskou Provence, a dost velká na to, aby se doprostřed místnosti vešel obrovský stůl. Dveře napravo vedly do obývacího pokoje s přiznanými dřevěnými trámy, otevřeným krbem, který zabíral většinu jedné stěny, a eklektickou směsicí nábytku, jenž by spolu neměl ladit, ale ladir, a díky tomu všemu se místnost zdála menší, než ve skutečnosti byla. Schody před nimi vedly do jedné velké ložnice, druhé menší ložnice a koupelny. Za ní se nacházela půdní vestavba, dlouhá bílá místnost téměř bez nábytku, osvětlená střešními okny, jimiž dovnitř proudilo světlo, takže z ní bude dokonalý ateliér. A právě to byl ten jediný důvod, proč souhlasila, že sem na půl roku přijede pohlídat dům. No, a taky proto, že neměla kam jinať jít. Poslední dobou ani nedokázala pracovat, takže byla pěkně pozadu. Uvěznění na venkově, kde neměla nic jiného na práci, by jí mohlo pomoci soustředit se a pokusit se zaplnit prázdné stránky akvarelového papíru.

„Á, táta už je tady.“ V matčině hlase zazněla nervozita – nebo to byla nejistota?

Otec, s pytlem s nápisem KOMPLETNÍ KRMIVO PRO PSY, který vypadal, že váží stejně jako on, si ramenem otevřel vchodové dveře a nakráčel přímo do kuchyně.

„Páni, je to těžší, než jsem si myslel,“ prohlásil a hodil pytel na dlažbu. „Ahoj holčičko.“ Když se teď zbavil svého nákladu, vesele se na ni usmál.

„Co je to?“ Vlastní hlas se Elle odrážel v hlavě a samotné jí zněl příliš ostře.

„Žrádlo pro psy.“

„To vidím.“ Vyčítala si, že použila takový nepřátelský tón vůči

tátovi, který byl vždycky milý a pohodář. „Myslela jsem tím, k čemu je to dobré?“

Ve tváři se mu téměř okamžitě objevil rozpačitý výraz a obrátil se k matce, aby ho podpořila.

„Nepovídala jsi náhodou, že jsi s Magdou mluvila?“ opáčila matka a najednou měla strašně napilno, aby setřela skvrny, které ulpěly na kuchyňské lince. „Tvrдила, že ti to nebude vadit.“

„Co? Skladování psího žrádla?“

Matka jí věnovala až příliš zářivý úsměv. „Jen zajdu pro zbytek Tessiných věcí.“

S těmi slovy vyrazila předsíní malého domku zpátky ven.

„Mami...“ Příliš pozdě. Už byla v půli cesty dlouhou úzkou zahrádkou k tátovu spolehlivému mercedesu. Kdo je k čertu Tess? Má snad Ella vést nějaké skladovací prostory?

Z haly se o chvíli později ozval takový rachot, až Ella nadskočila a srdce se jí rozbušilo rychlostí tisíc kilometrů za hodinu.

„Co to sakra je?“ vyštěkla vztekale dřív, než se stačila zastavit.

„Promiň, zlatíčko.“

Matčin přehnaně omluvný, oslnivý úsměv naznačující, že svět je báječné místo, vzbudil v Elle pocit viny, když ji sledovala, jak nese jakýsi velký molitanový ovál potažený látkou, kožený psí obojek a vodítko. Kovové misky u Elliných nohou, které matka upustila, ještě chvíli řinčely a vibrovaly a pak se konečně zastavily.

„Na.“ Matka strčila Elle do ruky vodítko. Rozhodně to bylo vodítko pro psa. Co má zatraceně dělat se psím vodítkem?

Ozvalo se klapání drápků o kamennou podlahu a vzápětí uslyšela nadšené psí čenichání.

„Co je to?“ Ella ucouvla a zadívala se na obtlouklého černého labradora, který zuřivě čenichal kolem podlahových lišt a ocasem bušil do zdi.

Máma se snažila zamaskovat chichotání. „Pejsek, zlatíčko.“

„To vidím. Co tady dělá?“

„No...“ matka a otec si vyměnili pohledy, „žije tady.“

„Ani omylem.“ Ella si založila ruce na prsou a ramena jí ztuhla napětím. „Tu chlupatou potvoru tady nenecháte.“ Žaludek se jí sevřel strachy. Nemohla, v žádném případě teď nemohla převzít zodpovědnost za jakéhokoli jiného tvora.

„Je moc hodná.“ Máma odhodlaně vystrčila bradu. „Kromě toho ti to jenom prospěje.“ Sjela Ellu ostrým pohledem od hlavy až k patě a svařtila ústa.

„Je krásná,“ vložil se do toho táta. „Bude ti dělat skvělou společnost.“

„Tak si ji nechte.“

„Nemůžeme. Ty jsi celý den doma.“

„Mami...“ Matka si jí vůbec nevšímala. Místo toho začala v kuchyni vybalovat další tašku.

„Pytlíky na hovínka.“ Nakrčila nos. „Taky jsem ti přinesla lopatku. Promiň, ale určitě to není horší než dětské plínky.“

Ella trhla hlavou a žilami se jí rozproudil panický adrenalin.

„Však si na to zvykneš.“

„A jak to víš?“ zeptala se Ella a z jejích slov doslova odkapával sarkasmus. Nebyli rodina, která by si potrpěla na zvířata. Nikdy neměla ani křečka. Nebyla žádný pejskař.

Pes se vzdálil od zdi a zvedl hlavu do vzduchu, jako by ucítil novou kořist.

Matka si jí nevšímala a nasadila zaneprázdněný výraz jako nějaké brnění, odolné vůči Elliným námitkám. Táta se také snažil být nějak užitečný, a tak popadl tašku s jídlem a zmizel s ní ve spíži.

S přesností naváděné střely pes zamířil k Elle, zafuněl a olízl jí ruku, až ji měla celou vlhkou od slin.

„Fuuj! Vážně, mami, nemůžeš ho tady nechat.“ Ella si zuřivě třela ruku o džíny a měla nutkání okamžitě je hodit do pračky.

„Je to fenka a je krásná, že? Jmenuje se Tess.“ Aby máma vynahradila Ellinu zjevnou neznalost psích potřeb, poplácala Tess okázale po hřbetě, i když si Ella byla naprosto jistá, že tím pohybem se máma spíš snažila psa opatrně odstrčit od svých nazehlených krémových vlněných kalhot.

„Mami...“ zakňourala s grácií vzpurného batolete, které vyčítalo porážku.

„Je to snadné, miláčku. Ani nebudeš vědět, že je tady.“

„Mami, já nemůžu mít psa,“ povzdychla si. Rozhodně žádného nechtěla. Nechtěla nic, nikoho. Žádala snad příliš, když si přála být o samotě?

„Samozřejmě že můžeš. Jsi celý den doma. Je to úplně jednoduché. Upřímně řečeno, nevím, proč kvůli tomu tak vyvádíš. Stačí, když ji dvakrát denně nakrmíš. Jednou ráno a jednou večer v šest hodin. Jenom jednu odměrku. Do druhé misky natočíš vodu a jednou nebo dvakrát denně ji vezmeš vyvenčit.“ Znovu přimhouřila oči a zadívala se na dceřiny bledé tváře. „Čerstvý vzduch a pohyb ti udělají dobře. Vypadáš tak unaveně a...“

Ella čekala, jak diplomatically zmíní kila, která nedávno shodila.

„A,“ nadmula se matka jako holub, „bude ti dělat společnost a otec se nebude tolik bát, že tu budeš v noci sama. Máme o tebe strach,“ dodala a rty se jí zachvěly.

Ella si povzdechla. „Mami, jsem v pohodě. Vážně. Mám toho až nad hlavu. Musím vážně hodně pracovat, protože mi hoří termín.“ A to, že ho splní, bylo asi tak stejně pravděpodobné, jako že se s tímhle chlupatým stvořením zúčastní mezinárodní výstavy psů. „Jsem v pořádku.“

Matka sklonila hlavu a odvrátila se, ale Ella si ještě stačila všimnout, že se jí trochu lesknou oči. Zatraceně. Takové už matky byly. Bály se o svoje děti. Děly si o ně starosti. Měla předeem naprogramovaný mateřský instinkt. Kdy se přihlásí o slovo

poprvé? Hned při početí? Po narození miminka? Nebo se objeví s poklidnou elegancí a nenápadně se pomalu usadí, jak pouto mezi matkou a dítětem postupně roste?

Trochu se zastyděla, přešla kuchyň a dotkla se matčina ramene. „Dobře, tak já si toho zatraceného psa vezmu.“

„To je skvělé. Určitě ti to jen prospěje, aspoň se trochu dostaneš z domu. Vlastně,“ dodala vesele, „ji táta předtím vzal jen na krátkou procházku.“

„Ale Shirley, vždyť nebyla zase tak –“

Střelila po něm pohledem. „Takový pes potřebuje hodně procházek, vid', miláčku?“ Znovu fenku poplácala po boku a mírně ji od sebe odstrčila. „Co kdybys ji vzala do wendoverského lesa, až se tu zabydlíš?“



Sledovala, jak se rodiče, každý ve vlastním vozu – táta ve svém věrném mercedesu a máma v rychlém miniautíčku –, předhánějí, kdo pustí toho druhého jako první, než se konečně odlepili od obrubníku. Trvalo jim dobrých pět minut, než se matka nakonec podvolila a podrážděně se rozjela. Táta jí vesele zamával a mnohem klidnějším způsobem ji následoval.

V okamžiku, kdy zmizeli z dohledu, se odvaha, kterou se Elle podařilo nashromáždit, zvedla a bez jediného ohlédnutí odešla. Ella se prudce nadechla a z hrdla se jí vydral napůl přidušený vzlyk. Dopotácela se k jedné z dřevěných židlí, zhroutila se na ni, položila hlavu na stůl a rozplakala se. Nahlas vzlykala, slzy jí stékaly po tváři – a bylo jí jedno, že se mísí s nudlemi z nosu nebo že si je utírá do rukávu a ve snaze zabránit tomu nekonečnému přílivu popotahuje tak, až při tom chrochtá.

Bylo zatraceně vyčerpávající předstírat, že je všechno v pořádku, a zároveň se jí vážně pořádně ulevilo, že odešli a nechali ji

na pokoji. Tiché funění u kotníků jí připomnělo, že není úplně sama. Ne že by se pes počítal. Naposledy si neelegantně popotáhla a zadívala se na zvíře u svých nohou.

„A ty jsi to poslední, co teď potřebuju.“

Opřela se rukama o stůl, vstala a přešla zpátky k umyvadlu. Prázdňá, tichá zelená ulice za dlouhou předzahrádkou jako by se jí přes kuchyňské okno vysmívala. Proč se nechala Magdou přemluvit? Do města je to sice jen hodina, ale den má hodin čtyřiaadvacet, týden sto šedesát osm, měsíc šest set sedmdesát dva a ona jich musí během příštího půl roku vyplnit čtyři tisíce třicet dva. (To depresivní číslo si spočítala ve vlaku cestou sem.) Čím? Přes veškerou podobnost s Londýnem mohlo být tohle místo klidně odvrácenou stranou Měsíce. Nebylo tu vůbec nic.

Pes začal znovu zkoumat zákoutí kuchyně a čenichal s verovou vysavače zapnutého na nejvyšší výkon. Když ho následovala pohledem, všimla si tmavě modré obálky připnuté na nástěnce s květinovým látkovým podkladem. Magdiny charakteristickým rukopisem na ní bylo napsáno její jméno, stříbrná písmena se po tmavé barvě rozlévala jako měsíční svit.

Odepnula ji z kolíčku. Vypadalo to jako pozvánka na večírek, i když to byl asi spíš návod, jak obsluhovat bojler nebo zamykat dům. Unaveně odhodila obálku na stůl.

„Nedívej se na mě tak,“ obořila se na psa, když se na ni podíval s výrazem, který rozhodně vypadal jako nesouhlasné zamračení. Jeho hnědé oči zamrkaly a na chlupaté tváři se objevily vrásky.

Zakoulela očima nad vlastní hloupostí i nečekaným bodnutím viny a sáhla po obálce.

Matka příroda umí úžasně léčit. Opakuj si toto požehnání každý den, abys našla svůj klid a ukotvení.



Panebože, že by se Magda dala na duchovno? To bylo něco nového. S ironickým úsměvem si přečetla slova napsaná na tvrdém modrém papíru o velikosti pohlednice. Její kmotra to myslela dobře, ale na tyhle bláboly určitě nikdo nevěřil. Bylo to docela milé, i když si ani na okamžik nedokázala představit, že by se díky tomu cítila lépe.

*Pod probouzejícím se jara pohledem,
dýchej hojné vůně, které skýtá zem,
těš se z pomalu prodlužujících se dní,
tvou duši vůně květů povzbudí.
Sluneční paprsky nabírají na síle,
jejich teplo zpět život vdechuje,
vzdej hold kráse, jíž příroda oplývá,
bolest je vedle ní najednou mizivá.
Každý den nech se tou svěžestí obklopit
a přijmi za svůj její mír a klid.
Buď požehnána.*

Magda

„Blázen.“ Ella zavrtěla hlavou. Asi jí vážně začalo strašit ve věži. Představte si vrchní seržantku oblečenou do splývavých šatů, a dostanete Magdu. Jak se proboha mohlo stát, že se Ellina matka, oddaná stoupenkyně Ženského institutu, dala s takovou osobou dohromady a přátelila se s ní už třicet let?

Denně se procházet mezi květinami. Jo, jasně. Už se chystala hodit kartičku do koše, ale potom na ni zamyšleně poklepala, a jako by náhle změnila názor, připevnila ji zpátky na nástěnku.

Kapitola 2

„Musíš na mě tak civět? Znervózňuje mě to,“ okřikla Ella psa, aniž vzhlédla od bílé čtvrtky, zatímco kreslila obrys jedné ze svých postav, a zamračila se, když tvar hlavy nevypadal úplně podle jejích představ. Pokud se na zvíře nepodívá, třeba ho přestane bavit upřeně ji pozorovat těma svýma jantarovýma očima. Naštvaná, jak s ní matčino citové vydírání zamávalo, schválně odložila naordinovanou procházku na později. Měla práci. Její nakladatelka čekala – a pomalu ztrácela trpělivost, pokud se dalo soudit podle posledního e-mailu – na poslední díl ze série knih o myšáku Cuthbertovi. A tímhle tempem se ještě načeká.

Ella zamířila rovnou na půdu a vyndala základní minimum uměleckých potřeb. Jinými slovy řečeno tužky a papír. Zbytek mohl počkat. Kdyby alespoň začala, mohlo by to zmírnit tlak.

Pes si povzdechl a tázavě povytáhl obočí. Elle zacukalo v koutcích, ale dál tužkou kreslila Cuthbertův ocásek a snažila se ignorovat jisté hadí aspekty, které tam neměly co dělat. Pes zívł, zakňoural a přešel na druhou stranu židle.

„Co je?“ zeptala se Ella, když pes deset minut nervózně přecházel po místnosti. „Už tak je dost těžké něco dělat, natož když mě pořád vyrušuješ.“

Zatraceně, Cuthbert vypadal spíš jako zlý Yoda než veselý plšík.

„Proboha.“ Prudkými tahy načmárala zvířecí tvářičku a odhodila tužku. „Dobře, půjdeme se projít.“

Počasí venku nevypadalo moc slibně. „Jestli zmoknu, tak si mě nepřej.“ Nebyla s přírodou zrovna zajedno. Vlastně si byla docela jistá, že jejich nenávisť je vzájemná. Déšť stékal po střešních oknech v nahodilých, rozverných potůčcích. Neměla ani holínky. Sněhule nebo tenisky? Co ji vedlo k tomu, že si sbalila obojí? Ne že by při plnění kufrů a každé tašky, kterou dokázala najít, postupovala metodicky. Tenisky byly módní sebevraždou – ani si nebyla jistá, jak k nim vlastně přišla. Neměla ani ponětí, že je majitelkou takových křiklavých ohavností. Zato ty zatracené boty do sněhu ji stály celé jmění, a to všechno kvůli jedné jediné lyžovačce. Ani ona, ani Patrick tomuhle sportu nijak nepřišli na chuť.

Tak tedy svítivě růžové tenisky. Ale co dál? Dneska ráno byla strašná zima a nahoře v lesích, které korunují pahorkatinu Chiltern Hills, bude ještě chladněji. Bude se muset teple obléct. Punčocháče, pytlovitě legíny a prastaré kapsáče, které obvykle nosí jenom na malování. Když už, tak už. Co na tom, že bude vypadat úplně směšně. Komplet završila tyrkysovou lyžařskou bundou. Na sjezdovku už si ji beztak nikdy nevezme.

Než si zavázala tkaničky, pes už čekal u hlavních dveří s vodítkem v tlamě a ocasem mával sem a tam jako stěrač puštěný na plné obrátky. Alespoň jeden z nich byl rád, že se dostane ven. Ella se zahlédla v zrcadle na chodbě a chtělo se jí brečet. Vážně takhle vypadá? Naštěstí ji tady nikdo nezná.



Krátkou vzdálenost do wendoverského lesa ujela, nebo spíš odkodrcala, v Magdině malém legračním červeném autíčku. Celou cestu musela neustále zavírat okénko, protože se s každým

drcnutím spustilo dolů. Jakmile otevřela kufr, ten hloupý pes z něj vyskočil a v letu ji srazil do louže na šterkové cestě.

„Fuj!“ Tmavá bahnitá voda jí okamžitě prosákla do bot, kalhot, legín i punčocháčů. Pes se ani neohlédl. Ne, to proklaté zvíře seskočilo na zem a vrhlo se přímo před kola auta, které právě odbočovalo na parkoviště. Zatraceně. Ozval se rozzuřený klakson. Ještě tu není ani den, a už to zvíře málem zabila.

Pes se k ní vrátil, Ella ho popadla za obojek a snažila se nevnímat studenou mokrou látku na kůži. Nebyla to žádná venkovská holka. Úspěšně se vyhnula pohledu na řidiče, zato potřebovala několik pokusů, než se jí podařilo připnout vodítko na kovový kroužek obojku.

„Moulo jeden.“ Srdce jí prudce bušilo do žeber. Bože, co by asi Magdě řekla, kdyby si její mazlíček hned při prvním venčení ublížil? Co si má vlastně člověk počít, když se takový pes zraní? Existovaly sanitky pro zvířata? Kde byl nejbližší veterinář? Byli něco jako doktoři? Musel se u nich páníček zaregistrovat? Měli pohotovost jako pro lidi, kde jste celí od krve rozpačité seděli několik hodin, aniž jste se odvážili uronit jedinou slzičku?

Prudce zatahala za vodítko. „Pojď, vypadneme odsud, než si nás ten chlap všimne.“ Napůl běžela, aby se dostala z parkoviště dřív, než on vystoupí z auta, a dosáhla rychlosti, kterou nedokázala vyvinout od školních let. Jakmile se dostali z jeho dohledu, musela zastavit. Předklonila se, opřela se o kolena a zoufale se snažila nasát vzduch do zmučených plic. Srdce jí bušilo tak prudce, až cítila, jak se jí pulz pokouší protlouct ze spánku. Zdálo se, že každým okamžikem vybuchne. Všechno kolem ní zčernalo. Proboha, dostala snad infarkt?

Narovnala se a postupně popadala dech. Obávala se, že se jí každou chvíli udělá špatně.